வானக் கொத்தினை பூத்த வெண்
தாமரை - யொன்மலர் காய்த்த கனி-
மாவாகியமாக்கி பக்தாகத் தொண்டு
பக்த வெண்ணெய் - தித்துக்கனிகளை
யே கதக்கும் வெண் தீவிர - தொடர்பு
"திண்ணிலாக் கொடும்பாலி வெண்ணி
லாவே - வெண்ணிலா ஊரில் மன்
தாணையும் போலவரும் வெண்ணிலாவே"

கதையத்தில் காதல் வண்டா
கும் போது யாரையும் கேட்டு உண்
டாவதில்லை. அது வெள்ளத்தைப் போல்
பெருகுகிறது; அதை போல் ஓடுகிறது.

காதல் ஒரு தெய்வீக உணர்
ச்சி தான்; கீழுள் அதன் பெயரால்
வாழ்க்கையையே பலி கேட்கிறக்கி
றான் சாதாரண மனிதன்;

என் கொள்கைக்கும் யோசிப்
பது ஒரு வேளை எனக்கே அது வாழ்க்
கையன்றாவன். என்னை யொருத்தி
வருமாறு யோசிப்பதும் பேச்சு வரு
தும் ஒன்றுமுண்.

பகுத்தறிவையுடை விசுவ
மானவன்; வளர்த்தறவை வகிகாசத்
தென்றவன்.

மான அவமானத்தின் உள்ள
அவ்வளவு கவனம் உனக்கு லட்சியத்
தின் மேல் செலுத்தாமல் கவ்வளவு தீ
தாகி கிடமே சிறந்தே! உன்னுயர்
உன் மேலான தூய்மையை புகழ்கிறது-
உன்னுடைய லட்சியவாதி புகழ்ச்சி
யோடு கிறது—

வானுலகையும் மண்ணையும்
கேட்பது, மண்ணையும் அளிப்பது கிரண்
டுமே கோணுதலாகும்.

தீத்தியம் என்பது அதே
ஞானத்தின் மறுபெயர்—வெறும்
நாத்திகமும் கேட்கும் வினை மேல்—
கணவுகளை உருக்கி ஒன்று சேர்த்து-

கடுங்கை வாழ்க்கை ஏவர்க
ளத்தின் அமர உடலிதத்தையும் யோ
யெடுக்கிறது. அவனத்தின் ஆதிபத்தி
யத்தின் கீழ்—

காதல் புண்ணாகாய் யோ
ஏமாற்றத்து, சுமையான கிடத்தையே
தேடுகிறது.

மீட்டாகி அணையாக வாழுன்
வைப்பதாக

கிளக்கியமே வாழ்க்க விகிஞ்
சுகமாய் கிடக்கிறதா?- தர்க்கிப்பதுக்கு
வான கதுக்கள் கவல் புகிறான்- கொன்
த்து ஒழிப்பு ஒரு கவணுக்கு சாவை—

தீன் கிணத்தின் மாமிச மேலை
மனிதர்களின் கிறக்கக் கழுத்துக் ஏன்
தும் மாட்டைப் போன்ற ஒரு அறுவைத்
கிடத்து உணர்க்க வரக்கூறுமை.

தலையை எடுக்கவல்லை. எம்
நாடமுள் மணத்தோணவாய வார்த்தையால்
தொல்லமல் அவிநயத்தால் கேட்கும்
மனாயது.

உலைப்பள்ளாது தண்ணீர்ப்
கையாதும் உலகாவாதும் வாழ்வைத்
துணிக்கை ஏற்று வாடலாம்.

சட்டம், பட்டம், பதவி, கவுரவம்
தந்தப்பவாதுகளான் கிடைக்கவில்லை. உல
கவகத்தினை கிறைந்து போகும் வா
கன் விடுகள்!

எதையென்ற கதுன் வைத்துக்
கொண்டு உச்சத்தை உலகன் முட்டத்துக்கே சினை
கட்டமையுக செல்கிறான்? ஆனால் மனி
தயான் ஓய்வற்ற வேகத்தின் மேல் கிடக்கும்
சினை ஒரு பதினைந்தான் என்பது தொன்
தக்கொன்ன வேண்டுமே.

பதவாதனையால் மகிழ்ச்சியை
கழுப்பக் கிறான்- உலகிலம் ரோஜாத்
தகியான வழியாக, தூது சென்றும்
சுரு யுகப்பதும் — கோடை — கிழ
மையத் துணைக் ஒடையாள் தேடுக்க-
மேயருவாக்கு மனைவாள் தின்ன வட்ட
மையாக்கிறது.

உண்மையான மனுஷ்கள்
கம் யெதுவ ஆகுமென்ன. கிருக்கிறதும் கிளம்
க்ளைக்கிறான் உந்திரகமடைந்து
வாடுகிறான்.

உலக நிலைமைக்கு கழு
மன்னாமாட உலகம் மேகத்தை
ஏக்கத்தான் வாழ்வு ஒன்று எண்ண
மேமாடும் யுகப்பேரானவர் கிடக்
கிறது என்பெண்ணம் மேலுது."

ஞானமும் கருணையும் மனம
புரந்தும் கொண்டும் கலையான மனிதனை
த் தான் தூய யோகியும் என்றுமுக்
கிறோம்.

தன் ஆதிய மரிசுண்டையை
ஏதோ ஒரு புதுமுகத்தி அப்யோகி மீட்
வதை உணர்க்கிறான் சிவன்.